

Фикҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суянмасин

20:00 / 10.03.2022 4656

نَّ اَمْ سَوَّوْهَيْلَعُ هَلْ لَ اَلْ صَ هَلْ لَ اَلْ لُ وُسَّرَ يَ هَنْ : لَ اَق اَمْ هَنْ عُ هَلْ لَ اَلْ يَ صَرَّرَ مُمْ عَ نَبَ اَلْ نَع
دُوَادُ وُبَّ اَ هَا وِرْ هَا لَ اَلْ صَ لَ اَلْ يَ فَ صَ هَنْ اِذْ اَلْ هَيْ دَيَ يَ لَ عُ لُ جَّ لَ اَلْ دِمَ تَ عَ يَ

Ибн Умар розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда икки қўлига суянишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъузу» айтиш ва қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қилади. «Аъузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қилади. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл кўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутеди. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуйидагилар:

مَلَسَ وَهِيَ لَعْلَلُ صَدِّقٌ لَعْلَلُ لَوْ سَرَّ نَاكَ : تَلَاقُ هَذَا عُلَّ لَلِ يَضْرَعُ شَيْءٌ نَعْمَ
مَلَعَكَرَ إِذْ نَاكَ وَنِي مَلَعْلَلُ بَرَّ لَلْ دُمَّ لِبَابِ عَارِقُ لَوْرِي بَكَّتْ لِبَابِ عَالِ صِلَ احْتَتَفِي
مَلَعُ كُرْلَا نَمَّ هَسَّ أَرْعَ فَرِ إِذْ نَاكَ وَكَلَّ دَنِّي بَنَكَلُ وَهُوَ وَصِي مَلَّ وَهَسَّ أَرْصُ شِي
يَتَحَ دُجْسَي مَلَّ دُجْسَلَا نَمَّ هَسَّ أَرْعَ فَرِ إِذْ نَاكَ وَآمَّ اقَّ يَوْتَسَي يَتَحَ دُجْسَي
شَرْفَي سَلَجَ إِذْ نَاكَ وَ«...تَايَحَّتْ لَا» : نَيَّ تَغَكَّرُ لَكَّ يَفُ لُوقَي نَاكَ وَآمَّ اقَّ يَوْتَسَي
شَرْفَ نَعَّ وَنَاطِي شَلَا بَقَّ عَنَّ يَهَنَ نَاكَ وَنَمُّ يَلَا لَجْرُ بَصَنَي وَرَسُّ يَلَا لَجْرُ
مَلْسُمَّ وَدُوَادُ وَبَّ هَاوْرَ مَيَلْسُ تَلَابِ عَالِ صِلَ امْتَحَي نَاكَ وَغُبَّ سَلَا

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламин»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини кўтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан кўтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини кўтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳиййаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирар ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳйи қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди